

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 98

číslo: 11

18. března 2018

Cena: 8 Kč

O T. G. Masarykovi v Parlamentu

Začátek března je v Církvi československé husitské již tradičně spojen s připomínkou narození prvního prezidenta Československé republiky T. G. Masaryka, a to v prostorách Parlamentu ČR. V letošním jubilejním roce naší republiky jsme si jedinečnou osobnost T. G. Masaryka připomněli v hlavním jednací sále Poslanecké sněmovny, kde byla republika vyhlášena a kde byl profesor Masaryk zvolen prezidentem – a to především dvěma skvělými přednáškami: „Československo a Církev československá husitská“, kterou přednesl pražský biskup doc. David Tonzar, a „T. G. M. mezi seriózním výzkumem, popularizací a mediálním kýčem. Aktuální stav výzkumu a jeho další perspektivy“, již proslavil ředitel Masarykova ústavu AV ČR a Archivu AV ČR dr. Luboš Velek. Mezi projevy vystoupil s „Kyticí národních písní“ pěvec-ký sbor Jizerka. Přítomně rovněž oslovili br. patriarcha dr. Tomáš Butta, vedoucí kanceláře Poslanecké sněmovny PČR Mgr. Jan Morávek a v rámci závěrečné diskuze pak další hosté.

redakce

Československo a Církev československá husitská

Z přednášky bratra biskupa doc. Davida Tonzara v Parlamentu ČR 5. března 2018

Ve svém projevu k sedmdesátinám Masaryk říká – *já v náboženství nalézám ideál pravé dokonalosti a objektivní měřítko pro lidské konání, pocit věčnosti dělá nás skromnými. Zesiluje pocit mravní odpovědnosti a vede nás k uznání všeobecné harmonie. Z náboženství čerpáme pochopení světového a společenského významu vývoje a zdokonalování.*

Kontakt s věčností nás má činit skromnými. Když onu naši úsečku života, která je různě dlouhá – a víme, jak je často křehká a někdy končí velice rychle - vložíme do věčnosti, tak je zcela nicotná. A nyní není naším cílem tu úsečku, nás samotné, zviditelňovat a stavět nás na piedestal slávy, moci, bohatství, ale malinkým dílem, třeba nepatrným zrníčkem přispět k budování společnosti. A to, jak tady jsme a jak se zde každý rok scházíme - i to, že se zde scházíme, že si vždy řekneme, co nás posunulo dál, kde jsme selhali, kde jsme byli silní - nás a celou republiku, celou Evropu a možná i celý svět může posunout k lepšímu.

Z MASARYKOVA PROJEVU O DEMOKRACII

Co říká Masaryk v projevu z roku 1928? **Uniforma legionářská bude teď na Hradě. Bude to odznak přátelství ke spojencům.** Zaplaťpánbůh, že se Masaryk nedožil výročí v roce 1938. Protože na toto téma řekne, že svobody není možné vydobýt a udržet bez největší oběti. A tady je velký kontrast toho, jestli jsme schopni oběti, nebo nejsme, jestli chceme žít v porobě nebo nechceme. Co je porobou dnešního světa, co mě svazuje v dnešním světě? Že nemohu svobodně vyznat svou víru, že nemohu svobodně vystoupit z mainstreamu, který předepisuje, co bych měl říci? Nebo jsou to mé chyby, ze kterých nechci vystoupit? Co mě jako člověka nejvíce svazuje?

Masaryk říká, 10 let máme správu země ve svých rukou. A teď se podívejte: my máme desetkrát tolik, máme 100 let správu země ve svých rukou. A v podstatě nikdy jsme se po Masarykově smrti vlastně nesnažili, když nám někdo ony opraté správy chtěl vzít, nesnažili jsme si je udržet. V posledních 100 letech a v podstatě v posledních 400 letech jsme se vždy rozhodli oště správu řízení našich věcí vždycky někomu svým způsobem předat. Masaryk je chytl a bylo to těžké. Když jsem asi před 9 lety stál v Ženevě, v místech, kde v roce 1915 prohlášoval, že do toho půjde a že

Pokračování na str. 3

Průčelí Týnského chrámu opět s kalichem

Na Týnský chrám na Starém Městě pražském se v únoru tohoto roku vrátil kalich - symbol reformace a symbol přijímání podobojí. Průčelí obrácené ke Staroměstskému náměstí zdobil v době, kdy se zde k bohoslužbám scházeli utrakvisté; tehdy se stal předním kostelem a základnou strany podobojí (nicméně již v r. 1365 zde byl farářem jeden z prvních reformních kazatelů Konrád Waldhauser). Působil zde například Husův přítel Jakoubek ze Stříbra a pražský arcibiskup Jan Rokycana. Když byl v roce 1463 za panovníka Jiřího z Poděbrad vztyčen štít hlavní lodi, v rámci pokračování stavby původně raně gotického kostela, v jeho nice byla umístěna panovníkova socha s nápisem „Veritas vincit“ a nad ní pak pozlacený kalich s hostií.

Kamenná socha panovníka i kalich byly odstraněny v pobělohorském období, v roce 1623, kalich byl přetaven na svatozář barokního reliéfu Panny Marie na půlměsíci od K. Bechtelera, který byl na štít r. 1626 umístěn.

Přesná podoba původního kalicha se nedochovala. Současný kalich vzešel z návrhu studia ARPEMA a je dílem architekta Petra Malinského. Na lemu základny je vytepaný letopočet a znaky Arcibiskupství pražského, Hlavního města Prahy a český lev. Jako materiál posloužil měděný plech, jenž je pozlacen plátkovým zlatem, hostie je z nerez oceli, stejně tak vnitřní nosná konstrukce.

redakce

Cukr a bič

Před 40 lety nás soudružka učitelka nabádala, abychom si zapamatovali datum 2. března 1978 a jméno Vladimír Remek. Byla to nepochybně velká událost. Po Sovětech a Američanech jsme „byli“ těmi třetími ve vesmíru, což se prezentovalo jako láskyplný důkaz jedinečného sepětí mezi SSSR a ČSSR. Nepochybně to ovšem byla i úlitba porobené zemi, kam deset let předtím přijely tanky a tam, kde je bič, musí být odpradávná i nějaký ten cukr. Strach, který, jak známo, nejlépe ovládá masy, musí být vždy něčím vyvážen, aby se mohlo vládnout na „věčné časy“.

Letos v prosinci si budeme moci připomenout 70. výročí Všeobecné deklarace lidských práv, kterou tehdejší Československo a SSSR neodsouhlasily (zdržely se) na rozdíl od Číny (tehdy ještě nekomunistické).

Svět se hodně proměnil za 70 let, o tom není sporu. Světové uspořádání, věda a technika se posunuly mocně, ale některé principy lidského ducha zůstávají neměnné. Mění se lidská pokolení, ale nemění se člověk a jeho touha po moci a po svobodě. Uvádí se, že dnes v Číně žije 10 krát víc křesťanů, než je obyvatel Česka. Přesto je to menšina, která nemá takovou svobodu, jakou máme dnes my, a tak se křesťané střetávají se státní mocí.

Do naší země přijela skupina křesťanů, kteří zažádali o politický azyl. V těchto dnech dostali mnozí z nich zamítavé vyrozumění jejich žádosti. Těžko se totiž pronásledování křesťanů takto na dálku dokazuje, ČR nejedná v tomto ohledu nijak protiprávně a navíc je známo, že i v okolních zemích EU došlo k podobnému zamítnutí několika takovýchto žádostí. Přesto mě rozhodnutí českého ministerstva mrzí,

mám osobní zkušenost se skupinou čínských křesťanů. Stali se součástí života naší církve v Žamberku a Kostelci nad Orlicí, a proto i nutně rozumíme jejich obavám a strachu. Měli bychom se ale navíc ptát i my, co bude s námi. Máme my, malá země uprostřed Evropy, nárok na svobodu a nemusíme se o ni bát? Rád bych se mýlil, ale mám za to, že

Pokračování na str. 3

Nemýlenci

Nemýlit se je touha odvěká, je to sen o dokonalosti nedokonalého, zbožné přání chybného člověka. Nemýlit se byl také duchovní program českých krajanů v Americe, kteří na sklonku 19. století uvěřili, že se nenechají zmýlit ani svěst žádným ze známých náboženství a v duchu panteistických zásad Františka Matouše Klácela uznali za nejvyšší projev božství zákon Všemohíra. Za jeho částku se sami považovali a o souznění všeho lidstva do harmonie, tedy stavu božství a krásy, spolu usilovali.

Zakládání bratrských obcí, kde se „nemýlení“ snažili žít ve vzájemné lásce podle zásad obecně pospolitě společnosti, však postupem času ztroskotávalo - na obyčejném sobectví. František Matouš Klácel - misionář vesmírného božství a propagátor sociální spravedlnosti a rovnosti všeho lidstva, muž bystrého pera, pronikavého úsudku a hlubokého citu, se musel v závěru života smířit s myšlenkou, že se právě v lidech krutě mýlí.

V mých očích ale tahle mýlka nic neubírá na opravdovosti národního buditele, novináře, učitele, vychovatele a badatele v přírodních vědách, který se nerozpákoval ve jméno socialistické utopie vzdát se všech jistot a odejít až na sám konec světa, za naplněním svého snu.

V povědomí české veřejnosti zůstal Klácel zachován i díky Moravským novinám, které redigoval v letech 1848 - 1852 a v nichž uveřejnil Listy přítele k přítelkyni o původu socialismu a komunismu, které napsal původně pro Boženu Němcovou.

Jednou z prokazatelných pravd Všemohíra už asi navždy zůstane, že Klácel nenašel štěstí doma v Čechách ani mezi krajany v Americe, že nespátřil jitro v duši lidského společenství, nezažil rozbřesk mocných paprsků dokonalosti, které by se prodraly tmou nevědomosti, že neuslyšel chvalozpěvy bratří, kteří přijali do srdce hlas věčných zákonů, a tak dosáhli cíle svého putování: stálé blaženosti. Přesto 17. března vzpomenu tak vzácného hledání ve výroční den jeho cesty poslední, na níž se snílek Klácel vydal roku 1883 v Belle Plaine, aby okusil sám na sobě platnost zákonů Všemohíra, té cesty poslední, za níž i já tuším jaro vlastních nadějí i tíhu hořkých omylů. Proto s porozuměním kladu kytičku vzpomínek na jeden zapomenutý hrob, přátelé společných snů ze všech míst a ze všech dob.

Zapsal pomýlený
Jan Schwarz, NO Bratislava

Z kazatelského plánu

Pátá neděle postní

Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmí se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záluďným a podlým! Tys přece moje záštitu, Bože. ŽALM 43,1-2

První čtení: Jeremjáš 31,31-33

Tužby postní:

1. Abychom Boží království a jeho spravedlnost hledali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom svých hříchů litovali a své bližní nesoudili, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože, Vykupiteli, děkujeme ti, že se k nám skláníš a přijímáš naše modlitby. Posiluj nás, abychom přinášeli dobré ovoce víry, lásky a naděje! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 5,5-10

Evangelium: Jan 12,20-33

Verše k obětování: Žalm 143,9-11

Verš k požehnání: Jan 12,26

Modlitba k požehnání:

Bože, Vykupiteli, nejenže jsi nám dovolil zasednout kolem tvého stolu, ale nadto jsi nás posílil chlebem života a kalichem spásy. Prosíme tě, přiveď všechny lidi k obrácení a následování tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 58, 59, 163, 244, 180, 187

Modlitba Otčenáš

V článku, který představuje dokončení z minulých čísel, se zamýšlíme nad snad nejkrásnější modlitbou, jakou kdy lidé dostali, v pravdě nejhlubší, modlitbou Páně – Otčenáš. Jelikož je daleko nejznámější, je asi také nejčastěji bezmyšlenkovitě drmolena a odříkávána a možná až příliš zevšeňována. Mnozí z nás často zůstávají jen na povrchu recitovaných slov, a tak jim tato modlitba nemůže přinést takový užitek, jaký by mohla.

A NEUVEĎ NÁS V POKUŠENÍ

Znění této prosby mnohé lidi dráždí, protože Bůh nás přece neuvádí do pokušení. K pochopení této prosby nám může pomoci, když si vzpomeneme, že i Ježíš byl pokoušen od Zlého (d'ábla), aby obstál ve velkých pokušeních, která lidstvo odvedla a stále znovu odvádějí od Boha. V naší šesté prosbě Otčenáše tak musí být ochota brát na sebe břemeno zkoušky, které je nám od Boha v našem životě vyměřeno. Na straně druhé je to právě prosba o to, aby nám Bůh nevyměřoval víc, než uneseme, aby nás nepouštěl ze svých rukou.

ALE ZBAV NÁS OD ZLÉHO

V poslední prosbě přicházíme k Otci s ústřední nadějí víry. „Zachraň nás, spas nás, vysvobod' nás.“ Je ponecháno otevřené, zda se myslí „zlo“ nebo „zlý“, protože se to v konečném důsledku nedá od sebe dělit. Otčenáš jako celek, a zvláště tato prosba, nám chtějí asi

řici: Teprve tehdy, když jsi ztratil ve svém životě Boha, ztratil jsi sám sebe. Dokud ti „Zlý“ nesebere Boha, zůstáváš ve všem neblahém, co tě ohrožuje, pořád ještě hluboce zdravý. Proto je potřeba, abychom se v hloubi modlili za to, abychom nebyli připraveni o víru, která nám dává vidět Boha a spojuje nás s Kristem. Proto prosme, abychom pro samá hmotná dobra neztratili dobro jako takové, abychom i tehdy, když ztrácíme hmotná dobra, neztratili dobro, Boha a abychom se především neztratili my: Zbav nás od zlého!

NEBOŤ TVÉ JEST KRÁLOVSTVÍ I MOC I SLÁVA NA VĚKY. AMEN.

Tato závěrečná část modlitby Páně (tzv. doxologie) není v Písmu uvedena, ale dostala se do textu modlitby užíváním při křesťanských bohoslužbách již velmi brzy – v 1. století. Tuto část pronášejí běžně protestantské církve i naše církve jako součást modlitby

Páně, ve východních a Římskokatolické pak odděleně.

V modlitbě Páně je ohromná důvěra a právě proto, že „tvé království“ má přijít do našich ubohých dějin, hrozí nám pokušení. Pokušení odpadnout, pokušení vzdát se učenictví, pokušení považovat lidi za nepolepšitelné a svět za nezměnitelný, pokušení pochybovat o tvé církvi a nevěřit už tvému plánu se světem. Neuveď nás do situace, v níž by nás toto pokušení přemohlo. Nedej, abychom mu podlehl, ale vysvobod' nás ze smrtící moci zla.

NA ZÁVĚR

Proto, milé sestry a bratři, modleme se tuto modlitbu rádi, modleme se ji s pokorou, že její obsah nás přesahuje, modleme se ji alespoň někdy velmi, ale velmi pomalu, s pauzami po jednotlivých prosbách, zkoušejme za každou prosbou objevit našeho Spasitele Ježíše Krista, co on nám k tomu říká a svým životem ukazuje. Modleme se ji s vědomím, že ona chce rozvíjet naši lásku k Bohu těmi prvními třemi prosbami a naši lásku k bližním těmi zbývajícími čtyřmi. A budme za ni Pánu stále více vděční, protože smíme spolu s ním říkat Bohu „Otče“, a smíme se tak stále více stávat dětmi Božími.

Pavel Hýbl

Nad Písmem

Vždycky dojdeš ke kříži

J 12,20-33

„Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník“ Jan 12,26a

Judica me – „Dopomoz mi, Bože, k právu, ujmí se mého sporu, dej mi vyváznout před bezbožným pronárodem, před člověkem záluďným a podlým. Tys přec má záštitu, Bože.“ Introitem v podobě modlitby Žalmu 43. otevíráme zvěst 5. neděle postní, zvané Judica. V češtině jsme si zvykli říkat jí poněkud nehezky neděle smrtná. Proč vlastně a jaké tajemství skrývá, pochopíme snáze, když poznáme, že onu vstupní modlitbu žalmisty se dnes modlí sám Pán Ježíš, se kterým jsme zváni na cestu utrpení a kříže. Počiná se totiž čas utrpení Páně. Až doteď jsme v postu žili očišťováním svého života, srdce a svědomí. Bylo toho zapotřebí, abychom mohli vyhlížet cíl své postní cesty, na které v liturgii zpíváme „Blažoslavení lkající, neboť oni potěšení budou.“ Od nynějška se před námi bude odehrávat drama utrpení Páně. Soustředme se proto ve svém vnitřním usebrání, v modlitbě, nad Písmem i v liturgii kolem Kristova kříže s touhou naučit se jej vážít, rozumět mu a ctít. Coby strom života, z něž vzhází i život náš. A též jako klíč k porozumění kříži našemu, našich životních strastí, trápení a hořkosti.

Kristus vstupuje do popředí ve svém utrpení a my se smíme k němu přidružit. Proto nás dnes z Písma jako první oslovuje prorok Jeremjáš, často viděný jako předobraz trpícího Božího služebníka, a s ním slovo o nové smlouvě vepsané do lidských

srdcí, založené na doslova manželské věmnosti Hospodinově. Prorok trefně shrnuje, oč dnes jde. O život s milující účastí na Ježíšově utrpení a smrti. Písmo nám proto právě v tomto čase dává nahlédnout víc než kdy jindy do Ježíšova nitra a klade nám do úst jeho modlitbu. My totiž nemáme být toliko svědky jeho zápasu, ale měli bychom se s ním v něm ztotožnit. Jeho kříž přijmout za vlastní, jeho modlitbu za naši modlitbu a tak jej vyprovázet, když coby velekněz vstupuje před tvář Boží a dává sebe sama v obět smíření (srov. dnešní epištola).

Ne, není to lehká cesta. Však sám Pán ji kráčet sevřen úzkostí, spojen s nebeským Otcem tím nejpevnějším a nejnirernejším poutem. Odevzdal se mu věrností a poslušností vůle, kterou ani největší strach nezlomil. Jinak touto cestou kráčet nejde, a proto jinak nemůžeme ani my. Vždyť sám Pán nám dnes praví: „Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně služí, dojde cíti od Otce. Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: „Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel. Otče, oslav své jméno.“ I my jsme sevřeni pod křížem úzkostí, ale i my chceme sloužit Pánu a jeho slovo zachovávat.

Modlíme se dnes s Kristem, cítíme jeho bolest i úzkost, a přece kráčíme za ním, neboť tudy a ne jinudy vede cesta k životu. Bliží se Velikonoce

a poznáváme, že Bůh se zjevil v křehké lásce Ukřižovaného. A my se máme dnes poctivě zeptat svého svědomí, zda jsme skutečně jeho ducha a s ním. Zda chceme totéž co on, zda odmítáme totéž co on. Či jsme spíše jeho opakem? Ježíš žije pro Boha a pro druhé. Zatímco my jen pro sebe, svá přání, své vášně. A přece nás Ježíš zve přáteli, protože jeho pobídka kráčet za ním i s křížem a objevit v sobě obětující se lásku, platí právě nám. Zaznívá do našich neutěšených dní a my se smíme zastavit, zapřemýšlet a přestat před jeho křížem utíkat. Stejně před ním neutecheme. Jak výstižně dosvědčil Tomáš Kempenský: „Vezmi svůj kříž a následuj Ježíše; a půjdeš do věčného života. On si svůj kříž nesl před tebou a na kříži zemřel za tebe, abys i ty nesl svůj kříž a toužil zemřít na kříži. Neboť zemřeš-li s ním, budeš s ním i žít. A jestliže mu budeš společníkem v utrpení, budeš s ním i ve slávě. A tak všechno záleží na kříži a všechno spočívá v umírání; není jiné cesty k životu a k pravému vnitřnímu pokoji, než cesta svatého kříže a každodenního umrtvování. Kráčeť, kudy chceš, hledej, cokoli chceš, a nenajdeš vznešenější a bezpečnější cesty na této zemi, než cestu svatého kříže. Uspořádej a zaříd' si všechno, jak sám chceš a jak rozumíš, a shleďáš, že vždycky se musíš chtěť nechtěť něčím trpět; a tak vždycky dojdeš ke kříži.“ (Následování Krista, kniha II., kap XII.) Amen. **Vladimír Hrabá**

Prosíme tě, všemohoucí Bože, shlédni milostivě na svůj lid, na svou rodinu a dej, ať tvá dobrota a ochrana vede a strážejí její duchovní život. Amen

Československo a Církev ...

Pokračování ze str. 1

Československo bude, uvědomil jsem si, jak to bylo neuvěřitelné, sám proti celému světu... všechny ty velmoci a proti nim jeden jediný profesor. Směšné. Jak může obstát?

Demokracie je shoda lidí. Ale pozor, je to láska a lidskost, uvědomělé politické vedení. Stát není mechanismem a nemůže fungovat jako výborný stroj. Stále se snažíme zdokonalovat zákony – v současnosti i v minulosti, naše zákony jsou neuvěřitelně rozsáhlé, najímáme si experty, aby nám je vysvětlili. Ale co je cílem zákona? Jistě ne člověka kritizovat a postihovat, ale zákon by měl být nad tím. Člověk by měl mít zákon v srdci, neměli bychom věci dělat ne proto, že z nich plyne nějaký postih, že nesmíme, ale protože nechceme. Pokud nepřenaslovíme naše myšlenky i v tomto světě, v této republice, v Evropě, neobstojíme. Protože když neproměníme malé zrnko sami v sobě, nepohneme vůbec ničím. Masaryk říká, dívejte se nejdříve na sebe a až v druhém sledu se dívejte na druhého. Co dnes vidíme na facebooku? Co vidíme v médiích? Kritika, nenávisť, závist, neshody, hádky. A co je smyslem života? Hlídkání demokracie, ano.

Ale ne s bičem na toho druhého, ale jak nás Masaryk učil – hlídejte demokracii sami v sobě! Jaký je jednotlivec, takové je spolčení jednotlivců a taková je demokracie. Když bude průměr nízký, i demokracie bude nízká. Když nevystoupíme o kousíček výš sami v sobě, pak to s tou naší republikou půjde také dolů.

I Masaryk kdysi říkal: je krize demokracie, jsme jen v pokusech o demokracii, kolik let jsme v demokratickém zřízení a kolik let jsme zde měli království, císařství, kolik let jsme žili úplně jinak... A co můžeme říct tváří v tvář stavu současného světa? Žijeme pořád jako nedochůdčata v demokracii. Proč? Protože se napřed díváme na druhé. Možná ne všichni, ale sáhneme si do svědomí. Masaryk i Ježíš říkal: dívejte se na sebe. Napřed vyjmi trám ze svého oka a pak onu třísku z očí bližních.

V demokracii rozhoduje volba. Dnes slyšíme mnohokrát – lidé volili tak a tak, jsou populističtí, nechali se „zmasírovat“. Nevážíme si demokracie, nevážíme si toho, že můžeme svobodně hodit lístek jednomu či druhému. Masaryk říká, učme se. Od demokracie americké, anglické, švýcarské, francouzské. Podstatné je to, co my vytváříme, my Slované, co přineseme do světového budování míru.

Z PROJEVU VÁNOČNÍHO

Co říká Masaryk pro současnost? **Nerozčilujte se otázkami hospodářskými a politickými.** K ničemu to nevede. **Pracujte sami na sobě. Dívejte se sami na sebe.**

Bez pochopení, bez tolerance není svobody. Člověk pozná druhého člověka, jen když je pravdivý a otevřený. Bez lásky není pravdy a bez pravdy a lásky nemůže člověk poznat člověka. Říďme se tím sami v sobě, v politice, v orgánech státní správy a samosprávy...

JAKÉ CÍLE MÁ ČČSH

Farský již v roce 1920 v březnu píše, že člověk se musí nábožensky usmířit s vlastním svědomím. Proto ČČSH dává člověku možnost hledání, hledání Boha ve světě, který je tak rozbitý po první

Cukr a bič

Dokončení ze str. 1

celospolečenská situace v naší kotlině prochází nenápadnou proměnou. Strach z migrantů nejenže zamíchal s volebními výsledky, ale především ukázal, jak jsme zranitelní, jak emoce převládají nad argumenty a jakou mají moc v každé době líbivá hesla plná mixu cukrových zkratk a strachu.

Samozřejmě jako většina si i já velmi vážím Vladimíra Remka a jeho letu do vesmíru, podobně tak se i těším z hojného obchodu mezi Českem a Čínou, ale také dnes 2. března 2018

u sebe přemítám nad cenou svobody. Přemýšlím nad zítřkem, nad tím, jak cukr a bič nastolují rovnováhu mocných a jak boj o rovnováhu má vlastní svobody je křehký. Přejí svým čínským sestřím a bratřím svobodu, modlím se za ně. Modlím se i za své české sourozence v Kristu a za všechny, které má náš Pán na zemi, aby naše lidské vzlety a pády podepíral svou milostí. Od Pána potřebujeme značné povzbuzení k odvaze, abychom rezignovaně nepřijímali danost života, hledali vyváženost lásky a pravdy. **Pavel Pechanec**

Ohlédnutí za oslavami 100. výročí bitvy u Zborova v Lounech

V červenci 2017 se dva zástupci náboženské obce Louny - Vladimír A. Hons a jeho syn Jiří Hons - zúčastnili oslav 100. výročí bitvy u Zborova (2. 7. 1917). Z cesty na Ukrajinu si kromě mnoha zážitků přivezli také velké množství fotografií. Protože je bratr Vláďa Hons historik a jeho syn Jirka student oboru leteckví na ČVUT v Praze, nenechali jsme si ujít tuto výjimečnou příležitost a 23. 2. 2018 jsme uspořádali přednášku o Zborově s promítáním fotografií. Bratr Vláďa Hons nám nejprve přiblížil okolnosti vzniku legií a připomněl hlavní události 1. sv. války, včetně bitvy u Zborova, kde se vyznamenali právě českoslovenští legionáři. Jirka nám jako budoucí pilot a technik popsal cestu z Prahy do Lvova, Zborova a Tarnopole a provedl nás celým programem oslav. Milým, dojemným doplněním přednášky bylo

vystoupení chrámového pěveckého sboru při NO ČČSH Louny pod vedením Ivany Derflerové, který nacvičil národní písně, včetně skladby „Hoši od Zborova“. Ruský čaj s cukrem i svíce věnované Československou legionářskou obcí k uctění památky padlých legionářů z okruhu Louny nás ještě více v myšlenkách přenesly na místa vzdálená stovky kilometrů od nás.

Přednáškou o zborovské bitvě jsme vstoupili do jubilejního roku, kdy si budeme připomínat 100. výročí založení Československa, k němuž právě události 1. sv. války a zborovská bitva bezprostředně směřovaly. Zároveň jsme si připomněli vznik Československé církve, do níž hned v počátcích její samostatné existence řada legionářů vstoupila.

Helena Smolová

C Í R K E V Č E S K O S L O V E N S K Á H U S I T S K Á

Přijměte naše srdečné pozvání na přednášku Plk. gšt. PhDr. Eduarda Stehlíka, Ph.D., MBA
na téma

„Legionářský odkaz a ČČSH“

jež se uskuteční

**v budově Ústřední rady ČČSH v Praze 6, Wuchterlově ul. 5
ve čtvrtek 22. března 2018 od 18 hodin.**

Přednáška je konána v rámci projektu „Církev československá husitská ke 100. výročí republiky /ČSR/“ pod záštitou patriarchy ČČSH ThDr. Tomáše Butty, Th.D. a starosty Městské části Praha 6 Mgr. Ondřeje Koláře

světové válce, který je tak rozbitý v současné Evropě. Kde jsme tak slabí jako křesťané, když se bavíme s lidmi jiných náboženských systémů, kteří se nestydí a řeknou jednoznačně, v co věří. Častokrát jsem s mnohými z vás mluvil například o tom, že v Evropském parlamentu vadil kříž a kalich. Prý příliš prosazujeme křesťanství – tímto malým symbolem! V Americe sundáváme kříže ze škol. Kam jsme se to dostali? Nemůžeme pojmenovat Vánoce jako křesťanské svátky. To není demokracie. Demokracie, jak mě ji můj dědeček učil, je o tom - **já pán, ty pán.** A to znamená, že ať máš korunu

nebo ten druhý má miliardu – já pán, ty pán. Jedině tak se spolu na lidské úrovni můžeme bavit.

Spojení církevního a národního života. Propojení toho, proč jsem občan České republiky, proč jsem věřící, křesťan, věřící Církve československé husitské. Farský podobně jako Masaryk hovořil o tom, jak je důležité usmířit národy, především slovanské. Musíme si uvědomit, že druhé národy nejsou neschopné – ve smyslu onoho já pán ty pán. Ať člověk žije v Asii, Africe či Austrálii, má jiný náboženský model, jiný model státu, nemám právo nikomu říkat, že můj model je ten nejlepší. Nejlepší cesta je milovat druhého jako sebe sama. Farský říká – **obroda národní** – a v tom se shoduje s Masarykem – **převýchova jednotlivce v charakteru vůle k dobrému.**

Shoda Farského a Masaryka:

- **Myslet na věčnost.** Na to, že tato úsečka života jednou skončí a já za vše, co jsem udělal či neudělal, budu skládat účty.
- **Zpytovat svědomí.** Ne toho druhého, ale své. Sám si musím nastavovat zrcadlo.
- **Uvědomit si, že ani církve ani stát nejsou výkonným mechanismem.** A nejde o mechanismus, aby vše fungovalo, ale abychom obsah správy státu i církve měli v pořádku.
- **Uvědomte si, že nejste dokonalí, že všechny pokusy o dobro jsou jen pokusy,** a přesto máme směřovat a spět k dobrému.
- **Stálá reforma hlav a srdcí.** Neusnout na vavřínech.
- **Bez pochopení, tolerance, není svobody, bez pravdy a lásky nemůže člověk poznat druhého člověka.**

Veškeré projevy a přednášky ze setkání budou k dispozici ve sborníku v březnu příštího roku

Atomizace?

V tomto krátkém článku jsem vás původně chtěla seznámit s obsahem jedné báječné přednášky o fenoménu dneška - stresu, kterou jsme měli možnost vyslechnout 28. února v rámci diecézních kateder královéhradecké diecéze. Raději se však zaměřím na jinou věc, která mě trápí, možná nejen mě. K 1. 3. 2018 naše diecéze vydala další číslo čtvrtletníku Mosty. Z časopisu máme radost: My, kteří jej tvoříme – pastorační komise, která diskutuje o tématech, o článcích, které společně zajišťujeme. Lidé v obcích, kteří časopis vždy jednou za čtvrt roku vítají.

Pohnutky, které vedly k rozhodnutí časopis vydávat, byly seznamovat naše věřící s děním v náboženských obcích v rámci diecéze, informovat o projektech a možnostech, které nabízí KH diecéze, prostřednictvím krátkých zpráv z okolních náboženských obcí inspirovat k vlastním aktivitám v obci. Takto si vydávání časopisu odůvodnila diecézní rada.

Současná doba je složitá, to víme všichni. Přemíra různých aktivit a informací a zároveň stín klesajícího počtu našich členů v obcích může vést k agonii, která nás může ochromit. Může – ale nemusí. Dnes je více než potřebné si uvědomovat kořeny, ze kterých vycházíme, které nás drží. Lidé dneška si tuto důležitost uvědomují stále více. Někdo dodržuje rodinné lidové tradice, někdo fandí Slavii, jiný zase cítí svou ukotvenost prostřednictvím víry.

Také, jistě jako já, vnímáte, že mnozí naši věřící berou příslušnost k ČČSH jako srdcovou záležitost. A byli by rádi, kdyby takto přesvědčených bylo více. Časopis Mosty má alespoň malou měrou přispět k vytvoření povědomí sounáležitosti s celkem. V žádném případě Mosty nechťejí zastupovat Český zápas. Stejně tak si dovoluji napsat, že ve stejném duchu bychom měli vnímat časopisy pražské a plzeňské diecéze. Nedochází k žádné „atomizaci církve“, „atomizaci Českého zápasu“, pouze naše časopisy, které chtějí doplňovat a nabízet další možnosti čtenářům, chtějí více informovat, přinášet lidem v obcích, ale i nečlenům něco dalšího, pozitivního. Nenechme si podsouvat myšlenky, že tradiční časopis je Český zápas a proč tedy někomu nestačí...

Je dobré, abychom se vzájemně podporovali a nacházeli pestrost možných cest ke svědectví. Mysleme na sebe navzájem, vždyť lhostejnost a povýšenost je naším největším nebezpečím. Prosím i vás, kteří příliš nemáte v oblíbě Václava Havla, zamyslete se nad jeho slovy: „Lhostejnost k druhým a lhostejnost k osudu celku je přesně tím, co otevírá dveře zlu.“

Jana Pechancová

Zprávy

Z programu divadla Mana

Vršovické divadlo Mana akcentuje v postmoderním morálním chaosu etický rozměr lidského bytí. Opírá se o hodnoty prověřené věky, které se nemění s každým módním trendem a uměleckým -ismem. Pokoušíme se hledat mravní kompas pro běžného člověka, znejistovaného ultraliberálním přesvědčováním, že pravda je věcí názoru a člověk je sám sobě mírou věcí. Oproti tomuto názoru stavíme přesvědčení, že základem lidské civilizace je uznání neměnných mravních kritérií, která se snažíme aplikovat na současný svět a z nich čerpat jistotu a naději. Ve své tvorbě se divadlo v jedné linii zaměřuje na výlučně česká témata, jejichž prostřednictvím chceme hledat krásu, velikost a hrdost této země a jejích občanů. A za druhé tím, že chceme adresáty našich představení učinit běžné diváky, naše spoluobčany, sousedy, naše bližní. Nepřicházíme s žádným výlučným uměním, které je pouze pro poučené, pouze pro elitu, jsme tu pro každého, kdo chce s námi sdílet tento jedinečný kulturní prostor a jeho hodnoty. Chceme být prostorem otevřeným, kde je vítán každý člověk dobré vůle bez rozdílu věku, vyznání, přesvědčení, vzdělání, každý, kdo se upřímně zajímá o osudy své země a mravní hodnoty našeho světa.

- **po 19. 3. v 19.30 hodin: Sudi – Osamělost fotbalového rozhodčího** – Komedialní monolog nejen o fotbale. S humorem a nadsázkou popisuje mezinárodní fotbalový rozhodčí v podání Ladislava Hampla svůj život, který je spojený s nejsledovanější hrou na světě. Sudi nás provede svým životem, ale i různými situacemi na hřišti i ve fotbalovém zákulisí. V rámci svého vyprávění se dostane i na fotbalové „hlášky“ nebo zajímavá videa rozličných fotbalových situací. Hraje Ladislav Hampl. Režie: Tomáš Zielinski | vstupné 290 Kč | host Divadlo Verze
- **čt 22. 3. v 19.30 hodin: Nesmrtelní 2095** – Bláznivá komedie z daleké budoucnosti – 120 let se schází skupina bývalých spolužáků ze základní školy. Probírají své životy, vrací se do minulosti, znovu prožívají zapomenuté příběhy, aby aspoň na chvíli ožili. Jejich duše jsou už dávno mrtvé, ale těla ne a ne umřít. Hrají herci Talent drama studia při Vršovickém divadle MANA. Režie: Erika Merjavá | vstupné 150 Kč.
- **ne 25. 3. v 17 hodin: Indiáni ze šuplíku** – pohádka pro děti – „Přisáhám, že má ústa budou říkat vždycky pravdu.“ Originální předsta-

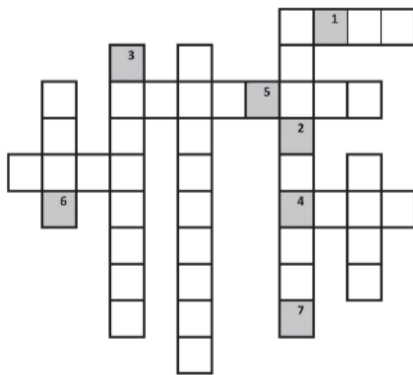
- **út 27. 3. v 19.30 hodin: Jméno – Mluvit se dá o všem.** Brilantní komedie podle nejlepší francouzské tradice. Polštářová bitva omezců, kteří jsou přesvědčeni o tom, že svá omezení už dávno překonali. Hra nabízí komický pohled na sebejisté zastánce svobodného myšlení. Hrají: R. Zach, J. Dolanský, J. Janěková ml., L. Rybová, P. Lněnička, rež. T. Zielinski | vstupné 420 Kč | host Divadlo Verze

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Kdo mi chce sloužit, at' mě následuje

Vpisujte slova (z Jan 12,20-33) do tabulky podle počtu jejich (shora dolů a zleva doprava)

9 písmen: předpověď, služebník
8 písmen: oslavení, poutníci
4 písmena: nebe, Otec, pouť, smrt, země

(Řešení z čísla minulého čísla: Na svět přišlo světlo.)

Jana Krajčičíková

vení Divadla Láryfáry pro děti i dospěle plné indiánských písniček a rituálů. Napínavý příběh o třech dospělých kamarádech, kteří se odváží vrátit do časů dětství a stanou se opět statečnými indiány z kmene Apačů. | vstupné 100 Kč

• **po 26. 3. v 19 hodin: Naši furianti** – Česká národní klasika, tentokrát v pojetí sokolského divadla. Inscenaci k 155. výročí založení organizace Sokol připravil Bohumil Gondík s amatérským souborem Divadla pod Petřínem ve spolupráci s pěveckým sdružením Vycpálkovci. Režie: Bohumil Gondík | vstupné 180 Kč | velký sál | host amatérské Divadlo pod Petřínem

• **pá 30. 3. v 18 hodin: J. S. Bach – Janovy pašije** – koncert – Fenomenální hudební dílo geniálního skladatele, které dodnes ohromuje důmyslnou výstavbou a strhujícím spádem dramatických scén popisujících soud a ukřižování Ježíše Krista. Účinkují Pražští pěvci pod vedením Stanislava Mistra a doprovodný orchestr | vstupné 120 Kč | velký sál kostela | koncert

Tobiáš Frýdl

Kostel sv. Mikuláše
na Staroměstském náměstí

pondělí 19. 3. 2018, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
FROM BAROQUE TO JAZZ
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN

úterý 20. 3. 2018, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

středa 21. 3. 2018, 17.00
Jan Kalfus – varhany
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

čtvrtek 22. 3. 2018, 17.00
Josef Popelka – varhany
Vladimír Frank – housle
G. F. HÄNDEL, L. van BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

23. 3. 2018, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

23. 3. 2017, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
soubor historických nástrojů
Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

24. 3. 2018, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Miroslav Kejmar – trubka a křídlovka
A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL, T. ALBINONI, J. PACHELBEL

24. 3. 2018, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

25. 3. 2018, 17.00
Zuzana Němečková – varhany
Věra Likérová – soprán
G. CACCINI, J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART

25. 3. 2018, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vtina – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK
Změna programu vyhrazena

Velikonoce 2018 v Husově sboru na Vinohradech
(Dykova 1, Praha 10)

29. března od 18:00 - Zelený čtvrtek

30. března od 18:00 - Velký pátek

31. března od 20:00 - Bílá sobota

1. dubna od 9:00 - Velikonoční neděle

„Ten den vám bude dnem pamětním, budete jej slavit jako slavnost Hospodinovu. Budete jej slavit po všechna svá pololení.“ (Ex 12,14)

Všichni jste srdečně zváni a Těšíme se na Vás.

www.hs-vinohrady.cz facebook.com/ccshvinohrady

image credit: https://www.flickr.com/photos/gerge_jarab

Z ekumeny

TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ ERC

EKUMENICKÁ RADA CÍRKVÍ ODMÍTÁ ZDANĚNÍ CÍRKEVNÍCH NÁHRAD
Ekumenická rada církví se znepokojením přijala informaci, že Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR podpořila v prvním čtení návrh KSČM na zdanění církevních náhrad. Upozorňuje přítom na své vyjádření, které přijalo Valné shromáždění ERC již 21. listopadu 2017:

„Valné shromáždění ERC konstatuje, že přijetím zákona č. 428/2012 Sb. a následným uzavřením příslušných smluv je z pohledu Ekumenické rady církví otázka majetkového vyrovnání s církvemi vyřešena. Tento dosažený stav byl výsledkem kompromisu všech zúčastněných stran a umožnil obnovení majetkové základny a nezávislého postavení církví, jejichž existence a působení je nezbytným prvkem demokratické společnosti.“

Na tomto vyjádření Ekumenická rada církví trvá a za smutnou ironii považuje skutečnost, že se tento návrh projednává právě nyní, kdy si připomínáme výročí komunistického převratu v roce 1948 a oběti totalitního režimu, který následoval. Proti snahám o legitimizaci a relativizaci komunistického bezpráví je Ekumenická rada církví připravena jednat všemi dostupnými demokratickými prostředky.

ThDr. Petr Jan Vinš
generální sekretář ERC

SEMINÁŘ V PARDUBICÍCH

K letošnímu stému výročí vzniku Československa se vztahuje téma jarního semináře historické společnosti Veritas, jež zní: „Ivan Dérer – právník, politik a publicista“. Tento muž byl jedním z autorů a signatářů Martinské deklarace, byl stoupencem TGM a zastáncem ideje čechoslovakismu. Přednášku si připravil historik a archivář Mgr. Martin Fajmon. Seminář se jako obvykle bude konat v Pardubicích v sálku na faře ČCE v ulici Sladkovského č. 638, a to v sobotu 24. března 2018 od 10 hodin. Všichni zájemci jsou srdečně zváni. (Fara je šestý dům za evangelickým kostelem směrem od centra.)

red

NEZPOCHYBŇUJTE HOLOCAUST, NEZLEHČUJTE UTRPENÍ

Zástupci plzeňských církví se obrátili na poslance s výzvou, kterou reagovali na zpochybňování romského koncentračního tábora v Letech u Písku poslancem SPD a na rasistické útoky vůči žákům teplické základní školy. Signatáři dopisu, který podepsali například římskokatolíci biskupové Tomáš Holub a František Radkovský či Filip Štojdil z naší Církve československé husitské, připomněli také to, že z tábora v Letech bylo do vyhlazovacích táborů odesláno 420 lidí. „Jako věřící lidé různých vyznání musíme říci, že jakékoliv bagatelizování lidského utrpení nebo ponižování lidských bytostí pro jejich původ, víru či názory je nejen nepřijatelné, ale také zruďné.“

red

TISKOVÉ PROHLÁŠENÍ ERC

EKUMENICKÁ RADA CÍRKVÍ VYZÝVÁ K MODLITBÁM ZA ČÍNSKÉ KŘESŤANY
Ekumenická rada církví dlouhodobě sleduje osudy skupiny čínských křesťanů, kteří v České republice zažádali o azyl. Vyjadřujeme svou vděčnost za to, že několika žadatelům byl již azyl udělen, čímž je jen potvrzena skutečnost existence vážného pronásledování v jejich původní vlasti. O to více jsme znepokojeni tím, že většina ostatních žadatelů byla odmítnuta. Vyjadřujeme vážné obavy o jejich další osud v případě, že by byli nuceni se do Číny navrátit.

Odmítáme, aby se Česká republika podílela na, byť nepřímé, podpoře totalitních praktik a potlačování náboženské svobody skupin a jednotlivců. Věříme proto v úspěch dalších kroků, které právní zástupci žadatelů o azyl budou podnikat...

ThDr. Petr Jan Vinš,
generální sekretář ERC

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktor Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbku 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

Předplatné: Mgr. J. Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamace: tel. 220 398 117

